

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26Co/17/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2714204617
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Michal Novotný
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2714204617.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom zo sudcov: Mgr. Michal Novotný ako predseda senátu a JUDr. Daniel Ilavský a Mgr. Jozef Mačej ako členovia senátu v sporovej veci žalobkyne: Prima banka Slovensko, a.s., IČO: 31 575 951, Hodžova 11, Žilina, proti žalovaným: 1. T. D., nar. XX. T. XXXX a 2. T. T., nar. X. U. XXXX, obaja bytom X., D. XXXX/X, o 4.925,06 € s prísl., na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Skalica č. k. 3 C 249/2014-141 z 28. novembra 2018 takto

rozhodol:

- I. Napadnutý rozsudok sa potvrdzuje.
- II. Žalovaným sa nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) súd prvej inštancie I. zamietol žalobu o zaplatenie istiny 4.925,04 €, úrokov 307,50 €, úroku z omeškania 3,06 €, poistného 6,12 €, 15,9 % ročného úroku zo sumy 4.925,04 € a 5 % ročného úroku z omeškania zo sumy 5.232,54 € a II. a III. priznal žalovaným voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania

2. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za dokázaný tento skutkový stav:

3. Žalobkyňa ako banka 9. januára 2014 uzavrela do žalovanou v 1. rade ako dlžníčkou a žalovaným v 2. rade ako spoludlžníkom zmluvu o úvere, ktorou sa zaviazala žalovaným poskytnúť úveru vo výške úveru 5000 € s dohodnutým úrokom 15,9%. Súčasťou základných podmienok úveru bol súbor poistenia Súbor A, poplatok za poskytnutie úveru 250 €, poplatok za správu úveru 0 €, poplatok za poistenie schopnosti splácať úver 2,04 € mesačne, výška anuitnej splátky je 83,44 €, termín splatnosti 1. splátky 20.1.2014, počet splátok je 120, termín splatnosti splátok je k 20. dňu kalendárneho mesiaca, splatnosť úveru 20.12.2023. V základných podmienkach zmluvy je uvedená RPMN 19,04%, priemerná RPMN ku dňu podpisu zmluvy vo výške 19,35% a celková čiastka, ktorú musí zaplatiť dlžník je 10.262,80 €. Pred poskytnutím úveru sa žalobkyňa oboznámila so zápsmi o žalovaných v Slovenskom registri bankových informácií. Žalovaná v 1. rade mala v tom čase uzavretú so žalobkyňou inú zmluvu o úvere.

4. Suma 5.000 € bola čiastočne použitá na uhradenie tohto skoršieho iného úveru, ktorý mala žalovaná v 1. rade u žalobkyne, a zvyšok jej bol poukázaný na účet, odkiaľ ho žalovaní vybrali a spotrebovali. Žalovaní zaplatili určité splátky, okrem toho žalobkyňa zaťažila ich úverový účet určitými poplatkami. Ďalšie splátky riadne a včas nesplácali, preto ich žalobkyňa listom z 20. júna 2014 vyzvala na zaplatenie celého dlhu 5.248,51 € do 12. júla 2014. Z tohto dlhu predstavuje nesplatenú istinu 4,925,06 €, čo je výsledok započítania jednotlivých žalovanými zaplatených splátok.

5. Z takto zisteného skutkového stavu súd prvej inštancie právne uzavrel, že medzi žalobkyňou a žalovanými ide o spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 Obč. zák. a zákona č. 129/2010 Z. z. o

spotrebiteľských úveroch a o pôžičkách pre spotrebiteľov platného a účinného v čase uzatvorenia zmluvy. V súlade s právnym názorom vyjadreným v zrušujúcom uznesení č. k. 26 Co 242/2017-98 uzavrel, že žalobkyňa hrubo porušila povinnosť podľa § 7 zákona č. 129/2010 Z. z., v dôsledku čoho je úver považovaný v zmysle § 11 ods. 2 cit. zák. za bezúročný a bez poplatkov. Súd však zo zisteného skutkového stavu, ani zo žaloby nezistil, aké čiastkové nároky žalobkyňa do žalovaných súm napočítala a v akej výške jej pohľadávka teda nie je splatená. Nedokázal preto ustáliť, v akej výške pohľadávka žalobkyne existuje a v akej jej možno vyhovieť.

6. Včas podaným odvolaním sa žalobkyňa domáha zmeny tohto rozsudku a vyhovieť žalobe v celom rozsahu. Nesúhlasila s názorom, že neuniesla dôkazné bremeno na preukázanie dôvodnosti uplatneného nároku. Ak súd považoval návrh (žalobu) za neúplný, mal žalobkyňu vyzvať na jeho doplnenie či opravu tak ako mu to ukladá § 129 ods. 1 C. s. p. Súd aj napriek tomu žalobkyňu na doplnenie žaloby nevyzval a vo veci meritórne rozhodol, čím jej odňal možnosť konať pred súdom a tým porušil jej právo na spravodlivý proces tak, ako mu to garantuje čl. 46 Ústavy SR a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Z výzvy súdu, ktorou požadoval výpisy z účtu, žalobkyňa nebola zrejme, o aké výpisy súd žiada; výpismi z osobného účtu žalovaných nedisponuje, čo súdu uviedla. Zo súdom zaslanej výzvy na predloženie „celej úverovej dokumentácie“ taktiež nebolo zrejme, čo súd od žalobkyne požaduje. Na podporu odvolacej argumentácie poukazuje na viaceré rozhodnutia krajských súdov, ako aj na odlišné stanovisko podpredsedu Ústavného súdu SR k nálezu sp. zn. I. ÚS 547/2012.

7. Žalovaní sa k odvolaniu doručenému im do vlastných rúk nevyjadrili, sami odvolacie návrhy nepodali.

8. Krajský súd v Trnave ako odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok v celom rozsahu (§ 379 C. s. p.), ako aj predchádzajúce konanie pred súdom prvej inštancie bez nariadenia pojednávania, keďže nebolo potrebné opakovať ani dopĺňať dokazovanie a nevyžaduje to ani verejný záujem (§ 385 ods. 1 C. s. p. a contrario). Po jeho preskúmaní v medziach odvolacích dôvodov a väd, na ktoré je potrebné prihliadať z úradnej povinnosti (§ 380 C. s. p.), dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

9. Súdom prvej inštancie bol zistený a pre odvolací súd je podľa § 383 C. s. p. záväzný skutkový stav reprodukovaný v odsekoch 3 a 4 tohto rozsudku. Takto zistený skutkový stav aj podľa názoru odvolacieho súdu vyplýva z nesporných skutočností (§ 151 a § 186 ods. 3 C. s. p.) a z vykonaných dôkazov hodnotených vo vzájomnej súvislosti v súlade s § 191 C. s. p. Skutkové zistenia sú v podstate len reprodukciou listinných dôkazov, proti ktorým strany za konania nevzniesli žiadne námietky.

10. Z obsahu odvolania predovšetkým vyplýva, že žalobkyňa žiadne konkrétne námietky voči skutkovým zisteniam súdu prvej inštancie, právnemu posúdeniu uplatnených nárokov a ani voči samotnému právnemu záveru, ktorý zo zisteného skutkového stavu vyvodil nevzniesla. Nenapadla skutkový záver o tom, či a ako bol žalovaným úver poskytnutý, v akej výške boli vykonané platby, ani nenapadla konkrétne hodnotenie dôkazov, ktoré súd prvej inštancie viedlo k záveru, že nemožno ustáliť presný rozsah uspokojenia jeho pohľadávky. Takisto nenapadla právny záver súdu prvej inštancie, že zmluva medzi stranami je spotrebiteľskou zmluvou podľa § 52 Obč. zák. a zákona č. 129/2010 Z. z., že žalobkyňu zaťažovala povinnosť podľa § 7 cit. zákona a že túto povinnosť nespĺnila, čo malo za následok, že úver sa podľa § 11 ods. 2 cit. zák. považuje za bezúročný a bez poplatkov. Odvolací súd viazaný odvolacími dôvodmi podľa § 380 ods. 1 C. s. p. tak nemohol zmysluplne preskúmať a spochybniť tieto skutkové a právne závery. To ale konzekventne znamená, že pokiaľ odvolací súd nemôže preskúmať určité skutkové a právne závery, pretože by to znamenalo neprípustné prekročenie viazanosťou odvolacími dôvodmi, musí byť týmito skutkovými a právnymi závermi viazaný (porov. uznesenie NS SR sp. zn. 5 Cdo 279/2010). V dôsledku toho tak odvolací súd musel z vyššie citovaných skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie vychádzať.

11. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnenú odvolaciu argumentáciu žalobkyne bolo posúdiť, či súd prvej inštancie pochybil, keď žalobkyňu podľa § 129 C. s. p. nevyzval na odstránenie nedostatkov žaloby spočívajúcich v neuvedení sumy, ktorá bola žalovaným z úveru vyplatená, a sumy, ktorú na tento úver zaplatili. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca už k žalobe pripojil výpis z účtu č. 1094376002 na meno žalovanej v 1. rade za obdobie 1. januára 2014 až 31. januára 2014, z ktorého vyplýva, aká suma bola žalovanej pripísaná na jej účet z čerpaného úveru. Okrem toho predložila listinu označenú ako „Pohyby na účtoch v období JAN 14“, z ktorého vyplýva iný rozsah

čerpania úveru a započítania určitých poplatkov. Okrem toho pripojila výpis zo svojej hlavnej knihy k 14. júlu 2014 a úverovú zmluvu. Podľa názoru odvolacieho súdu tak nebolo povinnosťou súdu prvej inštancie v tomto smere nahrádzať dôkaznú aktivitu žalobkyne výzvou na odstránenie nedostatkov podania v zmysle § 129 ods. 1 C. s. p. Súd prvej inštancie však napriek tomu takto postupoval a uznesením č. k. 3 C 249/2014-33 vyzval žalobkyňu na doplnenie predloženie presne vymedzených náležitostí. Súd prvej inštancie teda v skutočnosti postupoval práve takým spôsobom, ktorého údajný nedostatok mu žalobkyňa vyčíta v odvolaní. Pritom podľa odvolacieho súdu tá súd prvej inštancie vôbec postupovať nemusela a ani nemal. Sama okolnosť, že dôkazy pripojené k žalobe a predložené neskôr počas konania nepostačujú pre posúdenie dôvodnosti a výšky nároky, nie je vadou, ktorá by bránila prejednaníu žaloby v zmysle § 129 ods. 1 a 3 v spojení s § 132 C. s. p. Neposkytnutie dostatočných tvrdení alebo nepredloženie potrebných dôkazov môže mať za následok len nedokázanie hmotnoprávných skutočností, o ktoré žalobkyňa opierala svoje uplatňované nároky (porov. v tomto zmysle uznesenie NS SR sp. zn. 4 Cdo 179/2012). Podľa § 129 C. s. p. však súd nie je povinný a v zásade ani oprávnený vyzývať na dopĺňanie potrebných tvrdení a dôkazov v tom zmysle, že by bol povinný tým zabezpečiť, aby podanej žalobe mohol vyhovieť.

12. Žalobkyňa si pritom musela byť vedomá, že vyššie uvedené skutočnosti ohľadom vyplatenia a splatenia úveru musí dokázať, ak chce opodstatniť svoj nárok založený práve na ňou tvrdenej zmluve. Navyše, aj z ods. 7 a 8 zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu č. k. 26 Co 242/2017-98 bola súdu prvej inštancie uložená povinnosť vykonať potrebné dokazovanie na zistenie splnenia povinnosti podľa § 7 zákona č. 129/2010 Z. z. a na vyčíslenie jednotlivých nárokov žalobkyne. Súd prvej inštancie pritom po zrušení svojho prvého rozsudku nariadil ďalšie pojednávanie na 31. októbra 2018, pričom s predvolaním žalobkyňu vyzýval na predloženie ďalších listinných dôkazov (tak ako to urobil počas konania už výzvou na č. I. 25). Žalobkyňa sa pritom podaním došlým 4. októbra 2018 ospravedlnila z tohto, ako aj všetkých ďalších pojednávaní. Žalobkyňa sa však mohla na toto pojednávanie dostaviť a mohla byť tak byť sudcom podľa § 181 ods. 2 C. s. p. poučená, čo sa považuje za sporné a aké dokazovanie má byť vykonané. Na tomto pojednávaní sa teda mohla dozvedieť aj to, prečo súd nepovažuje ňou predložené listinné dôkazy za dostatočné a prečo z nich nedokáže ustáliť výšku nároku žalobkyne. Ak sa však žalobkyňa na toto pojednávanie nedostavila, sama sa pripravila o možnosť dozvedieť sa tieto sporné skutočnosti a následne navrhnúť na dokázanie sporných skutočností špecificky potrebné dôkazy.

13. Na základe uvedeného tak zostáva uzavrieť, že žalobkyňa nedôvodne vytýka súdu prvej inštancie porušenie jeho povinnosti podľa § 129 C. s. p., keďže obsah žaloby žalobkyne a jej podaní takúto povinnosť súdu prvej inštancie nevyvolávali. Ako už bolo uvedené, žiadne iné odvolacie dôvody odvolanie žalobkyne neobsahovalo. V dôsledku toho odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov vecne správny, a preto ho podľa § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil (výrok I).

14. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 257 v spojení s § 396 C. s. p., keď plne úspešným žalovaným, ktorí by inak mali nárok na ich náhradu podľa § 255 ods. 1 § 396 C. s. p., žiadne trovy nevznikli (výrok II).

15. Rozhodnutie prijal senát jednomyseľne (3 : 0).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné dovolanie za podmienok ustanovených v § 420 a § 421 C. s. p. Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozsudku na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne /dovolacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, ak nejde o prípady § 429 ods. 2 C. s. p. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.